

Editor's Note

Please address all communication for the English pages to the English Editor, 'Morning Star' UDUVIL, CHUNNAKAM

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka under No. Q.B/59/300/26/82

Established: 1841: A Christian Weekly : Published Every Friday

Vol. 143 JAFFNA, FRIDAY, 7 & 14th OCTOBER, 1983 No. 40 & 41

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

Subscription

Inland: Rs. 35/- per year.

FOR ADVERTISEMENTS

Apply to:

The Manager, 'Morning Star', Vaddukoddai.

Jaffna College

An Impressive Record of Service and Dedication

Mr. K. A. Selliah

The death which occurred on 5-10-83 at McLeod Hospital, Inuvil of Mr. K. A. Selliah, Principal Emeritus of Jaffna College, removes from the Church and community in Jaffna a Christian leader and Educationist who for nearly three decades occupied a large place in the community in Jaffna.

After a short Service at his residence at Pavilian view, Vaddukoddai at which the Rev. S. N. Sugunananthan officiated, the casket was borne to Ottley Hall by the staff of Jaffna College where the Funeral Service took place at 3-30 p. m. on Thursday, 6th of October.

The Bishop the Rt. Rev. D. J. Ambalavanar officiated at the Service and preached the Sermon on the text:- *Mark the perfect man and behold the upright: for the end of the man is peace.* (Psalms 37:37)

The Bishop said that these words typify in a very adequate manner the life and work of Mr. Selliah at Jaffna College for nearly three decades as the first national Principal of Jaffna College.

Mr. Selliah had a 'blameless' disposition which earned for him the regard of his teachers, parents and students.

A Special trait in his character was always his willingness to go "the second mile" in whatever tasks of the Diocese that were entrusted to him without any prejudice or hindrance to the work he had in doing "the first mile".

In schools and in other areas of activity, there were always people who preferred to do "the second mile" of assignments and jobs which enhanced their prestige and importance, neglecting the routine chores and responsibilities which constituted "the first mile".

Mr. Selliah took particular note to see that his "second mile"

of administrative responsibilities and Diocesan assignments did not interfere with his classroom teaching or with any other of the 'nameless' and numerous little duties which all the same were important to the smooth running of any institution. In a competitive age, Mr. Selliah knew that Jaffna College cannot be just one of the many schools in the country but a school which should impart to its children enduring values in addition to knowledge.

Above all, in whatever task Mr. Selliah undertook, he put round it the hale of an enterprise which carried with

it a spiritual dimension. He considered all his tasks as a 'Mission', and this accounted for the 'fruition' that marked his life and work in the mission field at Vaddukoddai.

Bishop Kulandran's tribute appears elsewhere in this issue.

Mr. A. R. Kadirgamar, the Principal of Jaffna College who was student, and later a teacher under Mr. Selliah and who in recent years was associated with him as a fellow Member of the Board of Directors and of the Executive Committee of the Diocese said that Jaffna College today is the product of what Mr. Selliah had invested on it.

His 65 years association with the College (Mr. Selliah joined Jaffna College in 1922 at the age of 18) was a unique record in the history of any mission institution. It is a record which crowds into it the varied role he played in the school as student, teacher, Vice Principal, Principal, Member of the Board, Welfare Officer and Treasurer of the J. C. Board of Directors.

He strove for excellence in studies as well as in sports and nothing would excite him as an achievement the school had won in any field and nothing would depress him as a venture where the school could not come up to the standards he expected.

The commitment he displayed to the tasks entrusted to him and his unflagging enthusiasm to maintain a Christian atmosphere in the school stand as a beacon light today in the country—a 'light' which has lit many homes at Vaddukoddai and its suburbs.

The large number of Alumni who have passed through his hands bear the impress of the rich values they had imbibed in

Kanapathipillai Albert Selliah

(An appreciation by I. P. Thurairatnam)

I knew Mr. K. A. Selliah from 1917 when he entered Jaffna College. He came from Manipay Memorial in the wake of Handy Perimpanyagam and Lyman Kulathungam. Bishop Kulandran also came from Memorial but much later via St. John's.

Mr. Selliah and I studied together and played together. Later, we served on many Committees and Councils together. Mr. Selliah was Chairman of the Medical Board in charge of the Manipay and Inuvil hospitals for more than two decades. He was also a member of the Executive Committee of the Diocese for a long time. He created history by becoming the first national Principal of Jaffna College.

Mr. P. SriSkanda Rajah, who later became a Justice of the Supreme Court, Mr. Selliah and I were in the first London Inter-Science class at Jaffna College and occupied the same room in what was then called the Inter-

(Continued on page 4)

the classroom and the sports field from Mr. Selliah.

The Bunker—Selliah era in particular was an era which goes down to the annals of the College as a bright spot. Mr. Bunker instilled into the students the need for cohesion and grandeur in their goals in life as youth, while Mr. Selliah with considerable skill enabled them to appreciate the pragmatic implications of their 'dreams'.

In Church life as well as in the life of the village at Vaddukoddai Mr. Selliah held a very large place, Mrs. Selliah (who predeceased him a few years ago) was largely instrumental in making Mr. Selliah's work in these two areas meaningful and successful. Till the very last Mr. Selliah also kept in constant touch with the Sandilipay Church the little Church in his own village at Anaicettai.

A Special Anthem was sung by the Uduvil School Choir during the Service.

After the last hymn *O Master Let me Walk with Thee* (a favourite of Mr. Selliah), the Bishop offered the concluding prayer and Benediction.

The Committal rites at the grave-side at Vaddukoddai were performed by Bishop Ambalavanar, assisted by Rev. S. N. Sugunananthan.

Obituary

Mrs. Mabel Thiviathevy Vijayaratnam widow of the late C. Vijayaratnam, mother of Vijayarajan, sister of Wijanathan, sister-in-law of Satkunam, and daughter of late Hudson Tambiraja and Alice Thambiraja of Uduvil expired at Mayday Hospital, Croydon UK on 12th Oct. 1983.

Appreciation

Mr. A. K. Kandiah

Mr. A. K. Kandiah, B. A. (Lond), who passed away at Vaddukoddai on 1-10-83 belongs to an early group of students at Vaddukoddai (and its suburbs) who availed themselves of the opportunity provided by Jaffna College, during the Bicknell era, for higher education. Mr. Kandiah then lived in Araly.

He passed his London Intermediate in Arts Examination in the late twenties and was appointed almost immediately to the Staff of the Tellippalai A. M. English School (one of the leading affiliated schools of Jaffna College) which later became the main constituent of Union College Tellippalai.

Mr. Kandiah completed his London Arts Degree with English as a subject, by private study a fact which to me was a source of great wonder. I could not believe how Mr. Kandiah could, by private study, acquire the intricacies of the "I mutation" and "U mutation" which Dr. H. A. Passe instilled into us at the University College, in his *Old English* classes or the subtle differences in the 'craft' of fiction between Dickens and Thackeray, which Prof. Lyn Ludowyke propounded in his 'Literature' classes.

The secret was that Mr. A. K. Kandiah had a phenomenal capacity for hard work. His sincerity of purpose in whatever he undertook was beyond dispute. The fact that some among the first batch of students who passed the London Matriculation Examination from Union College. (Mr. Kandiah was then in charge of English for that class) was from the Bilingual School background, was sufficient proof of Mr. Kandiah's ability as a teacher to turn-out 'products' from raw materials that were not ready-made.

After some years as a teacher in the mission field, Mr. Kandiah joined the government and reached the acme of his career, when he ended as a Supra-Grade Principal in the educational service of the country.

After retirement he served his Alma Mater for a times as a member of the staff of the Undergraduate Department and later as an English Instructor at the Jaffna College Technical Institute, during its early years.

Mr. Kandiah was a teacher of the 'old school' whose concern for his students and commitment to his tasks outweighed other ephemeral interests in his life.

C. E. R.

திருச்சபை ஓர் ஆலோசனை!

காந்தி அடிகள் இயேசு பெருமானை மதித்தார். அவர் போதனைகளைக் கடைப்பிடித்தார். ஆயினும், அவர் இந்து சமயத்தவராகவே இறுதிவரை வாழ்ந்தார். கிறிஸ்தவ திருச்சபையின் போக்கைக் கண்டு வலிப்பட்டார்.

கிறிஸ்தவ சபைகளிலும், ஆலயக் கட்டிட அமைப்பிலும் கீழ்நாட்டு முறைசார்ந்த அழகியல், ஒழுக்கம், பண்பு காணப்படவில்லை. மேலாட்டு இசை, வழிபாடு முதலியவை இந்திய மக்களின் பழக்கத்திற்கும் பண்பாட்டிற்கும் பொருந்தாத முறையில் இயங்கி வந்ததைக் கண்டு காந்திஜி ஏமாற்றமடைந்தார்.

கிறிஸ்தவர்கள் தாம் வாழும் சமூகத்தோடு சேர்ந்து வாழாது ஒதுங்கி நிற்பதைக் காந்திஜி கண்டித்தார். இயேசு பெருமானில் அவர்களுக்கு ஆழமான பற்றிருந்தால் தான், மக்களோடு சேர்ந்து வாழ்ந்து அன்பின் பணியாற்ற முடியும் எனப் பரிவுடன் பலமுறை நினைவுபடுத்தினார் காந்தியடிகள்.

செப்டெம்பர் 1947இல் 'ஹரிஜன்' என்ற தமது பத்திரிகையில், காந்திஜி பின்வருமாறு எழுதினார். கட்டுப்பாடான ஒரு சமுதாய அமைப்பில், சிறுபான்மையோர் கிடையாது. கிறிஸ்தவர்கள் தங்களைச் சிறுபான்மையோர் என்று ஏன் கருதவேண்டும்? இந்தியாவின் 40 கோடி மக்களில் அவர்களும் சேர்ந்தவர்கள் தானே? தனியாக ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் அல்லர் இந்திய நாட்டில் பிறந்தவர் எவர்க்கும் தாய் நாடு பற்றிய பெருமை உண்டு. எவரும் சட்டத்தின் முன் சமஉரிமை பெற்றவர்.

திறமையைப் பொறுத்தவரையில் - அதாவது நேர்மை, தியாகம், அஞ்சாமையுடைய பண்புகளை ஒருவர் பெற்றிருந்தால் - அவர் இந்துவோ, முகமதியரோ, கிறிஸ்தவரோ எனப் பாடுபாடு பாராது பிரதம மந்திரி பதவியை உயர அவருக்கு வாய்ப்பு உண்டு. கிறிஸ்தவர்கள் எளிதில் ஒருவரின் முன்னேற்றம் தடைபடாது.

என் கிறிஸ்தவ நண்பரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன் - மேல் நாட்டவர் கிறிஸ்துவைப் புரிந்துகொண்ட முறையில், நீங்கள் அவரைப் பின்பற்ற வேண்டாம்... இந்தியக் கிறிஸ்தவ சிறுவையில் அறையப்பட்டவராகத் திருமறை கூறும் கிறிஸ்துவை தம் வாழ்க்கையின் மூலம் உலகிற்குக் காட்டவேண்டும், டாக்டர் ஸ்டான்லி ஜோன்ஸ் ஒருமுறை, கிறிஸ்தவம் இந்தியாவில் இயற்கையாக வளர என்ன செய்வதென காந்தியடிகளைக் கேட்டார். அதற்கு அவர் கொடுத்த பதில்:

"நீங்கள், அதாவது மிஷனரிமாரும் ஏனையோரும் முதலாவதாக இயேசுவைப் பின்பற்றி வாழ்ந்து வாருங்கள். இரண்டாவதாக, கிறிஸ்தவ சமயத்தின் தூய்மையைக் குலையாமல் அதைக் கைக்கொள்ளுங்கள். முன்னுதாரக, அன்பைக் கடைப்பிடியுங்கள், அன்புதான் கிறிஸ்தவத்தின் ஆணியே. நான்காவதாக, புற மதங்களைப் பரிவோடு படித்துப் பாருங்கள் அப்போது, பிரிபிள் உணர்ச்சிகளை மதித்து வருவீர்கள்".

இந்த அறிவுரைக்கு விளக்கம் கொடுக்கும் டாக்டர் ஜோன்ஸ், 'நாம் இயேசுவைப் பின்பற்றாது, அவரைச் சேரிக் கவும் அவருக்காக சேவை செய்யவும் முற்படலாம். இப்படி நம்மிற் பலர் செய்துவருகிறோம். இந்தக் குறையைக் குறிப்பாக காந்தியடிகள் சுட்டிக் காட்டுகிறார்' என்றார்.

இயேசு கிறிஸ்துவைப் பின்பற்ற கிறிஸ்தவர்களுக்குக் காந்திஜி கொடுத்த அழைப்பில், நம்மால் இயலாத ஒரு செயல் அவர் நம்மிடம் எதிர்பார்க்கவில்லை. இந்த 20ஆம் நூற்றாண்டிலும் இயேசுவைப் பின்பற்றுவது செயற்படக்கூடிய செயல் என்பதே காந்திஜியின் பரந்த நம்பிக்கை. இது அவர் வாழ்க்கையின் அனுபவத்திலிருந்து தோன்றிய ஒரு நம்பிக்கை. அவர் வாழ்க்கையை அலசிப் பார்த்த எவரும் இதை மறுக்க முடியாது.

இந்திய திருச்சபை மட்டுமல்ல கீழ்நாட்டு திருச்சபை காந்தியடிகளுக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது. அவர் கொள்கைகளிற் சிலவற்றை நாம் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதுதான். இருந்தும் திருச்சபையிலும், கிறிஸ்தவர்களுக்குள்ளும் ஒரு புது எழுச்சி தோன்ற அவர் தூண்டுதல் கொடுத்தார் என்பதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

இன்று, குறிப்பாக பல பிரச்சினைகள் நிறைந்த நமது நாட்டில், திருச்சபை ஆற்றவேண்டிய பல பணிகள் உண்டு. தமிழர்கள் தன் மானத்துடன் தம் பிரிப்புரிமைகளைப் பெற்று இந்நாட்டில் சமாதானத்துடன் வாழ, இயேசு பெருமான் காட்டும் வழியை பேச்சில் மட்டுமல்ல, தன் சாத்தனாயினும் காட்டவேண்டியது திருச்சபையின் கடமை.

செய்தி

● தெருத்திசில் முன்பு மத்தியிலும், மேற்கிலும் இயங்கிய மேசல் பயிற்சி நிலையம், மீண்டும் நெடுந்திவு கிழக்கில் திறக்கப்பட்டு இயங்கி வருகிறது. இப்பயிற்சி 6 மாதங்களுக்கு வழங்கப்படும்; 20 வார்பிரக்குக்கு பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு வருகிறது; தினமும் இப்பயிற்சி பெறும் வாரிபிரக்குக்கு ஐந்தே ரூபா சிறு ஊக்கவிப்பு ஊதியமாக வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

திரு. கே. ஏ. செல்வையா மறைந்தார்

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபர் திரு. K. A. செல்வையா அவர்கள் புதன்கிழமை (5-10-83) அதிகாலை இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். அவர் இறக்கும் பொழுது அவருக்கு வயது எழுபத்தியெட்டு. ஒரு மாத காலம் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த செல்வையா அவர்கள் இறுதியில் கைத்தியசரலையில் சிகிச்சை பெற்று வந்தார். திரு. செல்வையா அவர்களின் மரணச் செய்தி காட்டுத்தி பேரல் யாழ்ப்பாணம் எங்கும் பரவியது. வியாழ்க்கிழமை மாலை 3.30 மணிக்கு வட்டுக்கோட்டை ஒட்டி மண்டபத்தில் இறுதி ஆராதனை நடைபெற்றது. மண்டபம் பழைய மரணவீடுகளிலும், நண்பர்களினாலும் நிரம்பி வழிந்திருந்தது. மகாசனம் D. J. அம்பலவரணர், வண. D. R. அம்பலவரணரின் உதவியுடன் ஆராதனையை நடத்தினார். மகாசனம் D. J. அம்பலவரணர் அவர்கள் "உத்தமனை நோக்கி செம்மையானவனைப் பார்த்திரு அவன் முடிவு சமாதானம்" என்ற வசனத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு அருளுரை நிகழ்த்தினார். கல்லூரி அதிபர் இராஜன் கதிரகாமர் மறைந்த போன செல்வையா அவர்களிடம் காணப்பட்ட கடின உழைப்பு, கல்லூரியிற் கரிசனை, செய்வனவற்றைத் திருத்தச் செய்வதில் இருந்த ஆர்வம் என்பன பற்றிப் பேசினார். இளைப்பாறிய அத்தியட்சர் மகாசனம் S. குவேந்திரன் அவர்கள் திரு. செல்வையா விடம் காணப்பட்ட பத்தி, ஜீவசரணம், சின்ன விஷயங்களிலும் அவர் கடைப்பிடித்த பொறுப்புணர்ச்சி எப்படி பற்றிப் பேசினார்.

பூதவுடல் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆசிரியர்களினாலும், சிறுநூழியர்களினாலும், பழைய மாணவர்களினாலும் உதவியராமும் சேமக்காலக்குச் சுமந்து செல்லப்பட்டது. உயிர்த்தெழுதலின் நம்பிக்கையுடன் வட்டுக்கோட்டைக் கல்லறைத் தோட்டத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

செய்தித் திரட்டு

● யாழ்ப்பாணத்தில் மேற்கு ஜெர்மன் அரசின் உதவியுடன் விவசாயம், கைத்தொழி, மீன்பிடி ஆகிய துறைகளில், பல கோடி ரூபா செலவில், மேற்கொள்ளப்பட விருந்த பாரிய அபிவிருத்தித் திட்டம் ஒன்று அண்மையில் நடைபெற்ற இனக் கலவரம் காரணமாக கைவிடப்பட்டுள்ளது.

● பொலிஸ் பொதுமக்கள் நல இலாபப் பண்படுத்தும் முகமா எப் பல முன்னோடித் திட்டங்கள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளதாக யாழ்ப்பாணம் அதிபர் திரு. ரி. ஈ. ஆனந்தராசா தெரிவித்துள்ளார். கிராமத்தோறும் பொலிஸ் - பொருத்தத் தோட்டப்புச் சபைகள் - இணக்க சபைகள் முன்பு அமைக்கப்பட்டு செயல்பட்டு வந்துள்ளன. இவற்றை புனரமைப்புச் செய்யவும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

● இந்தியப் பிரதமர் திருமதி இந்திரா காந்திக்கு ஜனத்தரகைக் கட்டுப்பாட்டுக்காக 88ஆம் ஆண்டு ஐ. நா. விருது, சமீபத்தில் ஐ. நா. சபையில் வைத்து அவரிடம் வழங்கப்பட்டது. சீனவைச் சேர்ந்த அமைச்சர் ஒருவருக்கும் இந்த விருது வழங்கப்பட்டது. ஐ. நா. விண் இந்த விருது ஒரு தங்கப் பதக்கத்தை

நன்றி செலுத்தும் ஆராதனை

புங்குடுதிவுச் சபையைச் சேர்ந்த காவஞ்சென்ற திருமதி லூசி வள்ளிப்பிள்ளை வயிரமுத்து அவர்களின் வாழ்க்கைக்காலமும் சேவை நலத்திற்காலமும் இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தும் ஆராதனை அக்டோபர் திங்கள் 6 ஆம் நாள் காலை 10.00 மணிக்கு, புங்குடுதிவு தென் இந்திய திருச்சபைத் தேவாலயத்தில் நடைபெற்றது.

ஆராதனையை சபை ஊழியர்கள் திரு. V. இராஜ்தாமர் நடத்தினார். அருள்திரு. D. C. இரத்தினசிகம் இரங்கலுரை வழங்கினார். வேதப் பாடல்கள் அன்னாசு பிளேரப்பிள்ளைகளால் செல்வி புஷ்பரஞ்சினி ஜெயரத்தினம், செல்வி அன்னாசுவிஜயரத்தினம், செல்வன் சிதாரணன் குணரத்தினம் ஆகியோரால் வாசிக்கப்பட்டது. கிறிப்பப்பாட்டு, செல்வன் பேரகவாரி தினையாளன் குணரத்தினம் குழுவினரால் பாடப்பட்டது.

அருள்திரு. டி. ஆர். அம்பலவரணர் அவர்கள் வெளி. 14:13ஆம் வசனத்தில் அருளுரை வழங்கினார். போதகர் அவர்கள் தமது உரைவில்: ஆண்டவரோடு இணக்கப்பட்டவர்களாய் மரணமடைகிறவர்கள் நற்பேறு பெற்றவர்கள். கிறிஸ்தவர்களாய் இறைவனின் திருவருளைப் பெற்றவர்களுக்கு மரணமில்லாப் பெருவாழ்வு கிடைக்கும், மரணபயம் அவர்களுக்கு இராது. ஏனெனில் நாம் "வாழ்ந்தாலும் ஆண்டவருக்கென்றே வாழ்கிறோம்; செத்தாலும் ஆண்டவருக்கென்றே சாகிறோம். ஆகவே, வாழ்ந்தாலும் செத்தாலும் நாம் ஆண்டவருக்குரியவர்களாய்க்கொடுக்கிறோம்" என்பது உண்மை. இயேசு கிறிஸ்து என்ற கெண்டதால், உலகம் புத்தியிற் பெற்ற புதிய தெளிவு அடைந்தது. சாவு என்று அழியாத வாழ்விற்கு மனிதன் இடமிடச் செல்கிறது. சாவின் தரம் மனிதனுடைய முடியில்லாத வாழ்வு நான்யிக்கப்படுகிறது. கிறிஸ்தவனின் சாவு ஒரு முழு மையான வாழ்வு. அவன் கிறிஸ்துவுடனும் என்றும் வாழ்கிறான். கிறிஸ்து நம்ம சாவின் அடிமைத் தனத்திலிருந்து மீட்டார். நம்மைத் தம் இறப்பின் பங்கு கொள்ளச் செய்து அதன் மூலம் புது வாழ்வைக் கொடுத்தார் இயேசு பெருமான்.

நமது ஆண்டவரின் திருவடிகளைச் சேர்ந்த அவர் நகுமுடி புதுவாழ்வு வாழப்பெறும்படிக்கும் வள்ளிப்பிள்ளை அக்கா, வகவாசத்தல் உறுதியாய் நினைத்து, தம் பிள்ளைகளும் வகவாசத்தல் வளர்த்து வந்தார். எவ்வை கஷ்டங்களும் மததயிலும் நினைதரும் பாது இறுதிவரை இயேசு பெருமான் பற்றிக்கொண்டு வாழ்ந்தார். இவர் காட்டிய முகிமா திரியான வாழ்விற்கு, செய்த பல அன்பின் செயல்களுக்கு, தியாசஞ்செய்து பிறர் வாழ வழியாகத் துக் கொடுத்த எல்லா நற்பணிகளுக்குக் இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தல்கள்" எனது கூறலார்.

ஆராதனையின் பின் அனைவரும் அன்னாசு மகன்கு இல்லத்தில் நடைபெற்ற வருந்தபசரணையில் கலந்து கொண்டனர்.

யும், 12,500 அமெரிக்க டாலர் களையும், ஒரு சாதாரணமையும் கொண்டுவிட்டது.

● தற்போது பிரிட்டனில் 31 வட்சத்த 7 ஆயிரம் பேர் வேலையற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். பிரிட்டன் அரசாங்கத்துக்கு இப்பிரச்சனை பெரும் நெருக்கடியைத் தோற்றுவித்துள்ளது.

A Message of Hope and Dynamism from the Jaffna Diocese of the Church of South India

Is a message of hope possible from Jaffna so soon after the "black week of July, 1983" in Sri Lanka? Those of you who have witnessed the powerful play JB, will recall the message of hope after the holocaust, in a blade of grass sprouting from the debris and the ashes of destruction! Our holocaust was not that destructive, though traumatic enough to a quiet, sedate and peace-loving people. I shall therefore relate the message through a hopeful and joyful event of the dedication of a new church and the opening of yet another development project at Kilinochchi on the 1st of October, 1983, the festival day of the JDCSI. From the further most parts of the Diocesan limits — Vavuniya, Karainagar, Kanke-santhurai and Udupiddy, all roads for the members of the Diocese and its well wishers were leading to Kilinochchi from the early hours of Saturday morning. Buses, vans, private cars and more than a thousand people (as much as the usual crowd for a diocesan festival) gathered for the dedication and communion service and a very large number in the group were young people with a scattering of our displaced friends from the Colombo Church too. The Church was overflowing and there were sufficient chairs to accommodate all the people in the spacious church compound. Bishop Ambalavanar dedicated the Church and preached the Sermon. The busy, bustling town of Kilinochchi was able to discern the message that the opening of a new church was also the affirmation of the faith in God by God's people everywhere and it was also the acceptance again of the reign of God here and everywhere.

After the service the Kilinochchi pastor and members were equal to the tremendous task of serving refreshments while a colourful programme of music and dance were being performed by the youth of the Chavakachcheri and Uduvil churches and also in serving lunch to more than thousand people in batches of 200.

At 3 p.m. the same day everybody gathered in the interior of Kilinochchi to open and dedicate another courageous project of the Diocese in Shalom Nagar (City of Peace), a gift of the Christian Aid of Britain. A year ago this place was a thick uninhabited jungle even with elephants roaming about in the vicinity. Now it looked so spick and span and neatly set, (the energetic work of Pastor Jeyanesan and his efficient band of workers) and housed a model vineyard with luscious grapes, a large and spacious cattle shed to house 70 cows (the size of an average American dairy farm), a model mango orchard of choice variety, plenty of grasslands for cattle fod-

der with a very successful silo to go with it to preserve fodder, an administration building with a guest room, a private electric power plant, improvised buildings and meeting places for a mobile medical clinic, nursery school and day-care centre and a very modern missionary bungalow with also a real missionary family, the Knolls, with Martha Knoll, a descendent of the earliest American Missionaries with eight generations of missionary service in the family. It certainly was a dream come true!

The whole set up with the missionary bungalow in the background with its captivating large semi circular cadjan (palm leaf) canopy was reminiscent of the early mission compounds in Asia and Africa, and yet very much in the late 20th century with TV, electricity, gas cookers, beautiful furniture and even a modern water mattress bed and electronic toys for little Aaron who sings with gusto the Tamil nursery rhyme, "sudu, sudu, vaddai!"

The Bishop dedicated the new village of Shalom Nagar and the government agent Mr. D. Nesiiah opened the Project formally. The government agent complimented the JDCSI as a church very much alive to the development of the North and had already pioneered in several fields such as education and medical services, technical and farm education, boys and girls homes and orphanages, day care centres, creches, poultry, dairy and coconut farms, vineyards and homes for the handicapped. Greetings were also brought from the Catholic and Anglican Churches and the Jaffna Christian Union. It was good to see the spirit of ecumenism and with Navajeevanam, the Long Institute, Karuna Nilayam and the YMCA Development projects in the area, there is evident a vibrant spirit of ecumenism in the common worthwhile tasks for all.

To a people who have suffered so much these few weeks and who are slowly but deliberately getting on their feet again, it was a refreshing message of hope and action. There is so much opportunity and so much promise, even to the displaced persons for constructive, useful, satisfying and productive work. There is still hope of a land with "milk and honey" and the Jaffna Diocese and its Bishop have shown the way in the best traditions of what the American Missionaries did here in the early 19th century.

"Houses and fields and vineyards shall yet again be bought in this land," cries Jeremiah just as the Holy City is about to be destroyed..... it is a divine sign and pledge of better things to come, just when all seems blackest. Thinking and acting for the sake of the coming generation, but tak-

Address by Mr. Devanesan Nesiiah at the Opening of 'Shalom Nagar Dairy Project' at Kilinochchi at 3.00 p.m. on Saturday - 1st October

It gives me great pleasure to be here on the occasion of the Annual Festival of the Jaffna Diocese of the Church of South India and the inauguration of the 'Shalom Nagar Dairy Project'. This Church can trace its origins to the early Missionaries in Jaffna. Their achievements and that of their local counterparts and successors are very considerable and form important and integral elements in the development of Jaffna and its people over the last one and a half centuries.

The Church of South India has played a pioneering development role in Jaffna in many fields — Theology, Culture, General Education, Technical Education, Vocational Training, Health Services, Child Care, Care of the Aged and the Handikapped, Agriculture, Livestock Development and numerous other sections. It is difficult to identify any field of development in Jaffna which does not bear the imprint of the CSI. The CSI has also made its very distinctive contribution to the Church in Sri Lanka. Perhaps more than any other denomination, the CSI is rooted in the culture of the Tamil people.

I am happy that this Farm is located in Kilinochchi, which is one of the most important growth points in the Northern Province. Kilinochchi electorate will soon form a separate Administrative District. Jaffna Peninsula is over populated and in some respect over developed. Particularly in Agriculture and Livestock Development, the centres of development activity are shifting and must continue to shift from the peninsula to the main-land.

Kilinochchi is particularly well situated for dairy development. Facilities have been established in this town for the collection, sterilization and packing, and the distribution of cows milk. This is indeed the right place to establish a dairy farm. Land and water are available in plenty unlike in Jaffna peninsula.

It is also the right time for such development work. Over the last 6 years, there has been a massive influx of people into this previously sparsely populated region, causing the population to rise by several thousands. There has been a similar increase within the last 6 weeks and this flow is continuing. Some of the new immigrants may go back

ing each day as it comes without fear and anxiety — that is the spirit in which we are being forced to live in practice. (Bonhoeffer)

The message of hope therefore is strong and clear. Let us gird up our lions and get to work and "let a thousand flowers bloom"

A. R. K.

to where they came from, but it seems likely that the large majority will not. Perhaps a good proportion will remain in Kilinochchi, and be integrated into the local population. These people have as yet no roots here, no employment and no local interest except for the peace and security which they have found in this area. Perhaps some of the immigrant families will take to farming and livestock development under the umbrella of or inspired by the 'Shalom Nagar Dairy Project'.

To these people and to all others in the area, this project will serve as a model of development. I was very much impressed by the high quality of the dairy herd, the beautiful vineyard and the mango mini-orchard. I have no doubt that this farm will serve not only as a base for social service but also as an agricultural and livestock training and extension centre. I am confident that the local community will help in the development of this project and will in turn be well served by this centre. Perhaps this Farm will help to transform the neighbourhood and bring prosperity to the people of this area in the years to come.

I wish to thank Rt. Rev. Ambalavanar for his kind invitation to me to declare this Mission Farm open. My wife has requested me to convey her regret that due to other urgent commitments she is unable to be present at this function. I commend the work done in this project and share with you the hope and confidence that this project will open new development opportunities for the Church and the people of this region.

Thank you.

Institute for Evangelism and Lay Training

The Institute for Evangelism and Lay Training, at the Christa Seva Ashram, Chunnakam was inaugurated on Wednesday the 12th at 9.30 a.m.

The Inaugural Service was conducted at the Ashram Chapel, by Rt. Rev. D. J. Ambalavanar, who in his Sermon said that, studying the Scriptures was important, but what was more important was to live by the Scriptures. He said that, in this world shrouded in darkness and misery, it was the duty of those who pass out of this Institute to bring light to the world and help others to live a life of contentment. Rev. Sam Alfred, the Chaplain of the Institute, offered a special prayer asking God's blessings and guidance upon the Institute. The Service terminated with the Benediction by Bishop Ambalavanar.

The new classes commenced immediately after the Service. Rev. T. S. Premarajah, is the Registrar of the Institute. The formal Opening of the Institute will take place shortly.

Participation in Asian Struggles

by

A. Vimalathasan

I was born in Jaffna, the northernmost part of the island of Ceylon (Sri Lanka). Our family was a fairly large one with fifteen children. My father had gone through much suffering: the death of two grown-up children and the sickness of four others. In and through this suffering my father had come to a strong and deep faith in Jesus as Lord and Saviour. From the very beginning my father shared this faith with me. To learn to love like Christ is to learn to love the suffering ones. It became my goal in college days to find measures to relieve individual suffering.

During the second and third years of my stay in the university, I realized that talking generally about problems of people everywhere was not going to lead anywhere. We had to come to grips with a specific problem of a particular people. I prayed over this and asked Jesus to lead me to such a group. A priest I knew was trying to work with a small group of Tamil students on the Tamil problem. I joined them. We tried to analyse the problems of the Tamils from different perspectives. Most of us were Christians; the others were Hindus. For a few weeks we thrashed out the problems, meeting at night and discussing the political crises building up daily. Tension was increasing; the campus was a hotbed of Tamil and Sinhalese radicals who were in conflict. The student body was Sinhalese-dominated and we fought for our due rights by forming a Tamil league. The Tamil Festival itself became a tug of war between the two groups. The campus had to be closed for a month because of the tension. I was in the midst of these struggles.

The struggle of our people is one aspect of the global struggle of man to be human. The Tamil people are a small people, poor and despised, and therefore all the more Jahweh's people. The poor of Jahweh have had a unique role in history. Against the machinations of vast empires, the struggle of small people has been God's struggle and thus affirms Jahweh's presence in human history. If Jahweh is the Lord of history, then small people do have a hope. They struggle to be a people, not just a group of human beings.

We are a people caught up within an unusual situation. We have been a nation only from the 13th century. We live mainly in the north and east sections of a small island. We were under European masters, the Portuguese, Dutch and English, for 400 years. We fought alongside our Sinhalese brothers against the colonizers. But when the

English left, we came under our Sinhalese brothers. We harbour no ill will against them. We only say that we were a people before the foreigners arrived. We want to determine our destiny. We want to live in peace on our own land. We want to dig and farm and rear cattle in our traditional homelands. We want to fish our seashores in peace.

The Tamils are traditional Hindus, and in our areas they are fervent Saivaites. People have a strong bias that the Christians are the stooges of colonial imperialism, betrayers of traditional religions, turncoats and opportunists. When I started working with Hindu youths it took some time for these ideas to disappear. I do not think they have completely disappeared. For me, Christ is the greatest gift of the Father. But Christ is a rare gift, a gift not given to everyone. There are many excellent, sincere, generous and self-sacrificing Hindu youths. Some have given up many comforts and securities of life. They are the hunted ones who hide in the jungles and are exposed to many dangers. We admire these "Christians" who have sacrificed so much for their people. "Greater love than this has no man than that he lay down his life for his friends." Amidst many such as these, we Christians have to stand as witnesses. It is not the time to proclaim the gospel in words; it is a time of action. I first want to hang on the cross with them. That is the greatest witness I can bear. I silently join their ranks. I keep the joy and cheerfulness of Christ's spirit within me. I cheer them up when they are down, encourage them when they are discouraged, heal them when they are wounded, and I march along with them.

The Christian faith is a great grace placed in a weak earthen vessel like me. I have not deserved it, but I was chosen and anointed for it, so I hold it tight and let it shine out before men. I respect other religions, but I know that Christ is unique. I have tried to pray with my other non-Christian friends when we plan and proceed with certain programmed actions. We pray to a common Father. I enjoy my Christian faith. I don't know why others haven't been given that gift, but God knows.

In Christ I can reach out to a full humanity, full of hope. Some get easily discouraged, but I know my actions won't go to waste. I wait for his coming, for the Son of Man "when all our tears will be wiped away, and death shall be no more". But my waiting is of a dynamic kind. I struggle on. I march

on with my friends, because our small struggle takes me into the frontline of the human struggle for a full humanity throughout the world, from the downtrodden masses of small helpless people in East Timor to the people of Nicaragua. Here we go marching, struggling towards that fullness which is soon coming. To stop struggling would mean to deny our existence as men; if we win, it will be another step for further struggle; if we lose that would be a gain to the global human struggle, "if we are dead with Him, we will rise with Him". To struggle is a powerful way to affirm our faith in Jesus.

In Asia, Christians are a minority. What is the role of the Christian in these communities? A Christian is one who confesses Jesus as Lord and is led by his spirit. He can only bury himself among his people, struggling together with his fellowmen, so that he can incarnate Jesus in the midst of the people. A Christian is one who is so deeply imbedded in the people of his own milieu that he could really claim to have "emptied himself taking the form of a servant, obedient unto death, even the death of the cross". He cannot do this except with the power of the spirit, feeding on the word of God and the sacraments. He becomes the beacon of hope, joy, and peace to the people of his nation, a struggling people, a wounded people, a marching people, a living people.

Today's missionary task is complicated. Men are far more complex. Ancient religions have shown themselves to possess powers of regeneration and thus have to be accepted as instruments of God's saving grace. Yet God goes on calling men and women to the unique knowledge of Jesus the Saviour. Of those responding to Jesus, not all feel anointed in the depths of their being to a specific mission in life. My anointment in Jesus spirit I feel was an anointment in His death. So I march along to Calvary with my people. May His kingdom come! Maranatha!

To Love Like Christ is to Love
the Suffering ones

A. Vimalathasan

Editor's Notes:

We reproduce below an article published in the International Review of Mission—Geneva of October, 1979. The author A. Vimalathasan was one of the young Catholic students who participated in the Third World Theologians Conference in Colombo in January, 1979 on the theme "Participation in Asia's struggles". A Vimalathasan was one of the young men tragically put to death on that fateful Sunday morning on the 24th of July, 1983 when people traveling in a minibus were reported to have been stopped and fired at, at Pandaitteruppu

Appreciation

S. Saravanamuttu of Tirunelvely
A Friend's Tribute

We joined the Ceylon University College together - he after a spell of teaching, and I after a year of undergraduate studies following the Cambridge Senior. We taught in the same school in Uva for a few years, took part in common activities in and out of school, had the same friends. And when his family left for Jaffna he invited me to 'club' with him. It was a welcome change from hotels and chummers to a furnished house and food that would have satisfied a gourmet. It was thus I was privileged to know him as closely as I did.

He was universally respected for his kindness and quiet dignity of manner. Tolerant to a fault, he was never known to raise his voice to urge his point of view. It was only those who knew him closely that were aware of his wealth of knowledge and the versatility of his mind. He could talk with equal authority on such diverse subjects as religion and politics, astronomy and the finer points of cooking. One did indeed feel that had he been a little more outgoing, somewhat more self-assertive, a larger number than the select few would have benefited from his knowledge and experience.

Born and brought up in the most orthodox Hindu surroundings and educated up to university level in Hindu schools, he displayed the catholicity of the true Hindu in his attitude towards other religions. He had read with understanding the scriptures of the great religions, was keenly aware of the links between Hinduism and Buddhism, and among his cherished Christian friends was a Prince of the Church.

Possessed of great physical strength, a footballer in his days, he was, like many others similarly endowed, gentle to the point of child-likeness. I well remember how on the day his colleagues had gathered to bid him 'Good-bye' he broke down and cried as he referred to our Principal, the great and good R. H. Goonewardena, as his elder brother, moving all others to act likewise. It was these qualities of gentleness and child-like simplicity that endeared him to all those who knew him.

After his retirement from teaching, nearly 20 years ago, he continued to live in his ancestral village of Tirunelvely and busied himself with religious and social work, doing most of his travelling on a push bike. On his visits to Colombo he rarely failed to call on those who valued his friendship. Any one of these had only to be seen by him in Jaffna to be immediately 'arrested' and taken to his home to enjoy his kind and generous hospitality.

Why the cruel hand of death should have come upon such a man as he with such tragic suddenness is one of life's inponderables. We will not even attempt an answer. But it is ours to comfort the widowed and the fatherless, share their grief and join them in their prayer that he who has been taken away from them will attain Eternal Bliss. This we readily do.

பிஞ்சு உள்ளத்தில் நஞ்சு

— தி.பா. —
(முற்குடிகள்)

கடைக்காரன் தனது கணக்கிக் கூட ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்து விட்டால், அதை இரையென்று எண்ணி மகிழ்வவர்களை உண்டு. அவர்கள் உண்மையில் அழிவுக்கு வித்திடுகிறார்கள். செல்வ மகனுக்கு அரை ரூபாய், ஒரு ரூபாய் என்று பாக்கெட் மணி கொடுத்துவிட்டு, 'அடே, இதை அப்பாவிடம் சொல்லாதே, அப்பாவுக்குத் தெரிந்தால் கோபிப்பாரேன்' என்று சொல்கிற தாய், மகனது திருட்டுத்தனமனை வழிவழியில் திசை திருப்பி விடுகிறார்.

பெற்றோரும் பெரியோரும் பிள்ளைகளுக்குக் கண்காட்சி செய்தல் வந்தால், பெற்றோரின் பேச்சும் நடத்தையும் அவர்கள் பிஞ்சு மனத்தில் படிந்துவிடுகிறது. அவர்கள் பத்தியும் அன்பும் ஒழுக்கமான வாழ்க்கையும் பிள்ளைகளை நல்வழியில் செலுத்துகிறது. உண்மையில் பற்றிய தூறு பிரச்சனைக் கேட்பதைவிட பெற்ற தந்தையின் உண்மையான ஒரு செய்கை பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவோ பலனைத் தருகிறது. ஆனால் தங்களைப் பெற்றோர் வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினரிடம் தேனெழும்புப் பேசியிட்டு அவர்களைப் பேசுபிறகு நஞ்சை உமிழ்வதையும், அன்பைப்பற்றி ஆயிரம் பேசியிட்டு ஏழை உறவினரை வீரட்டியடிக்கும் கிந்தனையும், பெற்றோர் உள்வாங்கிப் பற்றியேரியும் பொருமைமையும், தரை இச்சையையும் அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் இடங்களில், இவர்களும் உள்வாங்கி வைத்துப் புறமொன்று பேசும் விதத்தையும், ஒன்றைச் சொல்லி இன்னொன்றைச் செய்யும் கைமையும் இவ்வளவே உறுத்திக்கொள்கின்றனர்.

கொடி, களவு, ஊழல், கள்ளக்கடையெழுந்திருக்கல், ஒழுக்க நெறி செட்டுத் தறுதலையும் அடிதல், பிறர் உடைமையில் ஆசைப்பட்டு ஏமாற்ற வித்தகைகள் செய்தல், தங்களுக்கு இடப்பட்ட பணிகளைச் செய்வதே செய்வதென்ற பொழுதான விரயமாக்குதல் முதலிய குற்றங்களைப் பரிசீலனை செய்யும் வரலாற்று ஏட்டைப் புரட்டிப் பாருங்கள். ஒன்று, அதை சிதைவுகூட குடும்ப மாசுவிருந்து பிள்ளைகள் அன்பும் ஆதரவற்ற குழந்தையின் வளர்ந்திருப்பாரின் அல்லாத பெற்றோரின் நடத்தை இவர்களைத் தீய வழியில் செல்லத் தூண்டியிருக்கும்.

தங்கள் பிள்ளைகளை நல்ல கிறிஸ்தவ முறையில் வளர்க்கும். பொறுப்பைப்பற்றிப் பெற்றோர் நணவில் மட்டுமன்று, உறக்கத்திலும் எடுத்தாறியுக்கவேண்டும், உடவுள் தரும் பொறுப்பு அது.

சிறு பிள்ளைகள் இடறி விழுத்தக்க தவறற்றைச் செய்கின்ற பெற்றோர், பெரியோர்களின் சிலர், தங்கள் செய்வது தவறு என்று உணராதுகுகிறார்கள்.

'பிதாவே, இவர்களுக்கு மன்னியும்' என்று இவர்களுக்காக ஜெபிக்கலாம். ஆனால், பிள்ளைகளுக்குப் 'பிழைக்கும் வழி' சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக எண்ணித் தீமைக்கு வித்திடும் பெரியவர்களை நாம் என்ன செய்வது? அவர்களைப் 'பெருங்கடலின் ஆழத்தில் முழுகடிப்பது சமுதாயத்திற்கு நலமே' யன்றோ?

கே. ஏ. செல்வையா — அன்புள்ளம் கொண்ட அதிபர்

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபர் திரு. கே. ஏ. செல்வையா அவர்கள் சென்ற புதன் கிழமை (5-10-83) அதிகாலை மறைந்தார். யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியின் தனிப்பாட அன்பும், கிறிஸ்தவியினிடத்தில் தரைதவிசுவாசம், தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் விடிவில் ஆழ்ந்த கரிசனமும் கொண்டிருந்த இந்த மகனின் மரணம், யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தையே கவலைக்குள்ளாக்கியது — "யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியின் புரமும் பெருமையும், உலகெங்கிலும் பரவியுள்ளது. இந்தாட்டவர் ஒருவர் அதன் அதிபராக முதன் முதலாக நியமிக்கப்பட்ட பெருமை மறைந்த பெருமகன் செல்வையாவுக்கு உரியது. ஒரு பக்கலைக் கழைத்தின் உபவேந்தர் போன்றதே அப்பதவி"

என்று "ஈழநாடு" பத்திரிகை தலைப்பில் திட்டியது.

7ம் வெகுபக்கம்

திரு. செல்வையா அவர்களுக்கும் யாழ்ப்பாணக்கல்லூரிக்கு மிகையிலான தொட்பு அறுபத்தேழு வருடங்களுக்கு மேற்பட்டதாகும். யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியின் பழைய மாணவராகிய இவர், 1926-ஆம் ஆண்டு அதன் ஆசிரியராகப் பணியேற்றார். 1938-ம் ஆண்டு துணையதிபரானார். ஒன்பது வருடங்களுக்குப் பின்னர் அதிபரானார். 1966-ம் ஆண்டு இணைப்பறிய பின்னர் இறக்கும் வரை அதன் ஆளுனர்சபை உறுப்பினராகவும், நவம்புரி அலுவலராகவும் ஆளுனர் சபையின் தலைகாரியராகவும் பணியாற்றினார். யாழ்ப்பாணக்கல்லூரிக்கு இவ்வளவு நீண்டகாலம் வேறெந்தத் தலைவரும் பணியாற்றவில்லை. யாழ்ப்பாணக்கல்லூரிவாழ்வேண்டும், வளரவேண்டும், என்பதே அவரின் முக்கிய இலட்சியமாக விருந்தது.

கர்மயோகி

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியின் வரலாற்றிலே 1937-ம் ஆண்டிற்கும் 1966-ம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலம் "புந்கரி—செல்வையா காலகட்டம்" எனப்படுகிறது. இதுவே ஆக்கக் காலமாகப் பெரிதாவும், கவிவியிலும், கலைகளிலும், விவையாட்டுத்திறமையினும் யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி இவ்வகையிலேயே இணையற்று விளங்கியது. ஆக்ககால கட்டத்தில் யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியின் கற்கும் வாய்ப்பை ஒருமனம் பெற்றிருந்ததால் அது பரம சலாகையே. இத்தகைய சிறப்பை யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி அடைவதற்கு திரு. செல்வையா அவர்களின் கடின உழைப்பே காரணமாகும். சிறந்த உற்பத்தியும் அசாதாரண தேச ஆரோக்கியமும் வாய்க்காப் பெற்ற செல்வையா அவர்கள், நாளொன்றுமே ஒடியோடிக்கல்லூரியை

வளர்த்தார். அவருடைய நடைபயில் சிறுபிள்ளையின் துள்ளலமைக்க காணலாம்.

இரவு பல மணிதேரம் விழித்திருந்து கல்லூரிக்காரியாயைத்தில் பணியாற்றினார். ஒருமுறை ஒரு சங்கத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்கள், அவரைச் சந்திக்க அவசரம் கேட்ட பொழுது, அவர் அம்மணவர்களைப் பார்த்து: 'இரவு பதினொரு மணிக்கு காரி காலத்திற்கு வாருங்கள், என்னைச் சந்திக்கலாம் என்று, அய்யா உழைப்புத்தான் திரு. செல்வையாவை, மனிதரின் மானிக்கம் ஆக்கியது. யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவர்கள், படிப்பில் நிகரற்று விளங்க வேண்டும், விவையாட்டுத்திறமையில் பிரகாசிக்கவேண்டும், சமயத்திறமையில் வளரவேண்டும் என்று செருப்பாய் உழைத்த இந்த அதிபர் மாணவர்கள் உள்ளத்தில் நீங்கா இடம் பெற்றார். இதனெல்லாம் அவர் மரணப்பகுக்கையில் இருந்த பொழுது 42 வயது நிறைந்த ஒரு பழைய மாணவன் அவரைக் கட்டி முத்தமிட்டுக் கொண்டார். சேரித்தரன். செய்நன்று மறவர மாணவ சமுதாயம் இருக்கும் வரை திரு. செல்வையா அவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டேயிருப்பார்.

கபடற்ற நெஞ்சம்

திரு. செல்வையா அவர்களின் நடைபயில் சிறுபிள்ளையின் தாய்மையிருந்து அவர் உள்வாங்கி சிறுபிள்ளையப் போன்ற கள்ளவெடமற்றிருந்தது. "உங்களைப் பேசில் ஆம் என்பதை ஆம் எனவும், இல்லா என்பதை இல்லை எனவும் சொல்லுகள், இற்கு மிகுதி தெல்லும் தீமையால் கிடைத்தேயாம்" என்று நமதரண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்து. திரு. செல்வையா அவர்கள் எதையும் வெட்டொன்று உண்டு இரண்டாகக் கூறினார். இதனால் நண்பர்கள் உதவினார்கள் மட்டுமன்று கிராமத்த மக்கள் அவ்வருமே அவரை நம்பினார்கள்.

"உள்ளத்திற் பொய்யா தொழுகி லுக்கத்தார் உள்ளத்தி னெல்லா முளன்"

என்கிறது தமிழ் மறை. (A person who avoids carefully even the thought of falsehood will find a place in the hearts of the wisemen of the world) எந்தவிதமான பொய்யுரைகளையும் நஞ்சென வெறுத்தவர் செல்வையா. அவர் கடைப்பிடித்த உண்மை நெறி நமக்கெல்லாம் பாடமாக அமைந்தும்.

எளிமையான பக்தி

திரு. செல்வையா அவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியே பேச்சும் முக்கியமாக விருந்தது. இறையியலிலோ அரசியலிலோ மற்றும் துறைகளிலோ அவர் அதிகநேரத்தைச் செலவிட்டது கிடையாது. ஆனால் அவர் உள்ளத்திலே பக்தி கொழுந்து விட்டெரிந்தது கீர்த்தி நல்லவி என்பதை ரூபீத்துப் பார்த்தவர். நன் வாழ்வின் உயர்வுக்குக்கு; கீர்த்திரே காரணர் என்று உறுதியாக நம்பினார். வழிபாடு எதையும் தவறவிட மாட்டார். முன் ஆசனத்தில் இருந்த, பித்தர்த உற்சாகத்துடன் ஆராதனை ஒழுங்கின் வசனங்களையொழிப்பார். வழிபாடுசம்பிரதாயமாகவும், பூரணமாகவும் நடைபெருவிட்டால் அவருக்குத் திருப்பிப்பேற்படாது. ஒரு முறை ஒரு பேரதரீ நாற்பது நிமிஷத்

தில் வழிபாட்டை முடித்துவிட்டார். திரு. செல்வையா மிகுந்த அதிருப்தியடைந்தார். ஒரு முறை நான் வழிபாட்டை முடித்து விட்டு வென்றி அறைக்குப் போனேன். செல்வையா அவர்கள் வேகமாக என்னைப்பின் தொடர்ந்து வந்தார். "கர எட்டாமல் ஒரு நாளும் பிரச்சனை பீடத்தில் ஏழுதே" என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லிவிட்டு மறைந்தார். பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு அவர் கூறிய வாசகத்தை இன்றும் மனதிலிருத்தி வருகிறேன்.

ஐவகாருண்யம்

திரு. செல்வையா அவர்கள் ஏழை எளிய மக்கள் மீது அதிக அன்பு கொண்டவர். அவரை அண்டி வாழ்ந்த பாமரமக்கள் அனைவர். எல்லோருக்கும் அவர் தாராளமாக வழங்கினார். அவர்களின் குடும்ப வாழ்க்கை அழுக்கையால் என்று பாடுபட்டார். அங்குடத்தில் பணியாற்றிய வேலையாட்கள் அவரைக் கைகூப்பித் தொழுதனர். அவர் மறைந்த பொழுது நெஞ்சிலடித்து அழுதனர். அவர்கள் அழுக்கையப் பார்த்த பொழுது, அதிகமான் நெடுமாஞ்சி என்ற அரசன் இறந்த பொழுது ஓவையாரி பாடிய,

இனிப் பாடுதலில்லை
பாடுதலுக்கு ஒன்றுகூடாதுமில்லை

என்ற பாடல்தான் குரபகத்திற்கு வந்தது.

பரோபகாரமும் தாராள மனப்பான்மையும் இளமையிலிருந்தே அவரிடம் குடிபெண்டிருந்தன. ஏறத்தாழ அறுபது வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு விஞ்ஞான பட்டதாரி ஆசிரியர், ஓர் ஏழைத் தமிழரசியின் மகனாக விருமயித் திருமணம் செய்து கொண்டார். பட்டதாரி ஆசிரியரின் உறவினர் எதிர்த்து நின்றார். அந்த நேரத்தில் பம்படராதே என்று கூறித் திருமணத்திற்கு ரூபாய் ஆயிரம் கொடுத்தவர் செல்வையா. அறுபது வருடங்களுக்கு முன்னர் ஆசிரியர் இவ்வழி இருப்பதை யாழ்ப்பாண ரூபாய்க்குச் சமம். ஆனால் தரவிஷ்டவசமாக அந்த மணப்பெண் மட்டும் இரண்டு வருடங்களுக்கு மேல் வாழவில்லை.

அன்பும் பண்பும் பக்தியும் நிறைந்த தலைவர் மறைந்துவிட்டார். அவரோடு யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியின் வரலாற்றிலும் ஒரு அத்தியாயம் முடிவடைகிறது. யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியின் முந்திய பரம்பரையின் முதல்வரும் பேரய்விட்டார். S. V. B., L. S. K., K. E. M., K. A. S., K. C. T. போன்ற ஆசிரியர் குல தலைவர்கள் நடமாடிய யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி இன்று என்னென்ன கிடைக்காத கருத்தொழியிற் சென்ற மறைந்துவிட்டது. ஆனால் அவர்களின் பேச்சுக்களும் சிரிப்புக்களும், பாராட்டுதல்களும், அறிவுரைகளும் எங்கோ ஒரு முடியிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டு தான் இருக்கின்றன. அந்த இனிய நினைவுகளோடு எமது பயணத்தைத் தொடருவோம்.

செய்தி

'பாக்கின்தானுக்கு அமெரிக்கா வழங்கும் நவீன ஆயுத உதவி காரணமாக, நவீன ஆயுத அபிவிருத்தியில் இந்தியாவைவிட பாக்கின்தரன் 10 ஆண்டுகள் முன்னிற்பது பாரதத்திற்குக் கவலைவிக்கிறது' எனப் பிரதமர் திருமதி இந்திராகாந்தி அமெரிக்காவில் கூறினார்.

K. A. Selliah

by

(S. Kulandran)

So, K. A. Selliah has finally quit what was the scene of his labours for 66 years. After a religious service of great beauty and solemnity held in Ottley Hall (according to his wishes) and in the presence of a large gathering which had come to pay him its last respects, his body was borne reverently on the shoulders of his old students and former colleagues to its last resting place by the side of his wife in the Vaddukodai Church graveyard. He was within a few weeks of completing his 79th year at the time of his death.

There are many things which are commonplaces of knowledge about him to the point of being proverbial. These should be recorded in histories and would be noted by generations that never knew him. It is not our primary purpose to stress these in an article which will be read mostly by those who knew him, but his histories of course, cannot afford to ignore them without ceasing to be history.

The first of these commonplaces which cannot be treated here but which may well be illustrated was his total obsession with the College. One such revealing incident is that once when dealing with many other papers he had to give the full name of his wife and he had to send a peon home to find it. This is a well attested story. Nor did his obsession lapse when he retired. Long years after, he was watching a football match between our boys and those of St. Patricks and we had lost. I went to see him and he was crying. I tried to comfort him by saying that after all it was a game between boys and victory and defeat were incidental to every match, but he refused to be comforted and insisted on saying "No, our boys played very badly." Stories like these illustrate his devotion to the College which in biblical words was a "Love passing the love of woman."

A second point that is a commonplace of knowledge is that his partnership with Bunker (which lasted 28 years) was the best and brightest period in the 160 years or so of the history of this College. Though a daring thing to assert, I have assumed it in the history of the College, that I am writing, as beyond dispute and have hammered away on it time after time; and it will be generally agreed that I was right. How can we assume this, when there have been so many outstanding figures in the history of the College? There was Daniel Poor a great scholar, but he lived long ago and the Seminary of which he was a Head was a small affair. There was H. R. Hoisington, a great scholar of Hinduism. But how much impact he had made here is not known, since according to written records his scholarship seemed to have blossomed out chiefly after he had gone back to America. There was Samuel Howland, Principal of the College during the last decade of the nineteenth century, whose encyclopaedic knowledge was the wonder of Jaffna and attracted many students to the B. A. and Intermediate classes. The number of students he had left behind was a hundred and fifty,

In this century there was John Bicknell, who dominated the scene and whose presence almost covered the horizon. His Vice-Principal, Mr. J. V. Chelliah, a scholar and a public figure in his own right was scarcely his partner. But apart from the fact that these men were individual figures, and never worked in substantive partnership with anybody else, they did not create a period of academic achievement; that the Bunker-Chelliah partnership did. The reason is that in the Bunker-Selliah regime each complemented the other doing what he could do and the other could not. The result was a tremendous upsurge in academic excellence and corresponding popular prestige.

What was the role played by either? Bunker came from some of the best seats of learning of America and England and lent an air of grace and distinction to the place. Outsiders coming in were impressed with the sight of an American who had been educated in Oxford sitting in the highest seat of authority. And what was Selliah's role? Bunker could have searched high and searched low, he could not have found a better partner than Selliah. For Selliah loved work for its own sake, and threw himself into it with an almost religious fervour; he knew no fatigue; details did not disgust him, they were a challenge. He drove himself and others to see that every wheel, small or great, was turning without a hitch and that the whole machine was humming.

Such indefatigable and unremitting attention to details has one defect; it loses the distinction between the important and unimportant. A cow straying across the campus, or a boy throwing a ball of crumpled paper on the verandah would arouse on his part the same kind of indignation that others reserve for a breach of the Ten Commandments. This is a kind of mentality not of the ordinary men who do well in life and are accustomed to weigh the pros and cons of "the nicely calculated less or more". It is not of the mentality of a business man or statesman but of those who rise to be more than business men or statesmen.

Looking back on Selliah's work it cannot be said that Selliah was able to effect what he did by sitting in his office and issuing orders. Because it is after all the teachers, who teach and it is they who produce results; they could have let him down because of his undue strictness. I learnt only recently that a teacher once came to him when he was watering his garden in the evening and asked him for a day's leave, because he was getting married the next day. "Why couldn't you have fixed it for the vacation?" he asked. Sir it has all been fixed "he replied, because Hindus have to wait for auspicious months and auspicious days. "What time is the wedding?" asked Selliah. "Tomorrow night" said the teacher. "All right come to class during the day and be at the wedding in the evening" was Selliah's final say,

If Bicknell or Harrison had said this there would have been serious resentment about Western barbarians showing disrespect to local customs. In this case, it was peacefully obeyed, because it was known that he would have done it to his own son. It was not co-operation that Selliah obtained from his teachers but respect; it would have seemed almost unholy to disregard any request coming from him, because it was known that it always came with the highest intentions and was inspired by the purest motives to promote the common weal.

Because Selliah was teacher and administrator it was unavoidable that the greater part of the article had to be concerned with his activities in such capacities. But quite a few never studied under him nor taught under him; and after all, school hours last only from 9 a.m. or 4 p.m. Many people knew him as a man.

After School hours how did Selliah strike his friends? As a man Selliah struck his friends as a simple minded, pure-hearted person, guileless, without a trace of malice hatred or envy against any one and possessed of a wonderful habit of forgetfulness. To me who was accustomed, during the latter years to go for long walks with him daily, it was a great boon to be able to repeat a story which I had related only two days previously; to him it would be a new story. It was not merely that he could forget, he would not know most of the ordinary news of men and matters around him. The Rev. K. S. Jeyasingham told me that he once had occasion to travel with him from Vellore to Bangalore and told him ten or twelve things all of which were commonly known in Jaffna, and he treated every one of them with surprise. Probably he had heard them before but they had not registered. Memory after all is a matter of interest. It is curious that he could remember the names of all his old boys and to the last made it a point to attend the weddings and funerals of their relatives.

It is related that early in the year 1804, a few days after the death of Immanuel Kant, the great philosopher, two Prussian soldiers, standing together, noticed a small speck of cloud in the blue sky overhead and one said to the other "It is the soul of Immanuel Kant going to heaven". Immanuel Kant was a man of blameless life. But is a blameless life enough to get a man to heaven. Though the soldiers did not know it, according to Kant it was; for to him God was simply the guarantor of Morality.

But according to our belief, one would require something more than morality. The great Augustine has said, "a true philosopher is a lover of God" Selliah was not only a man of blameless life but a lover of God. He read his Bible regularly and every Sunday morning and evening he

Kanapathipillai Albert Selliah

(Continued from page 1)

Hostel. We were puritanic in some of our ways. We did not smoke, we did not drink. After passing the Inter-Science from Jaffna College, the three of us entered the Ceylon University College in 1923 and joined the Union Hostel where Prof. Suntharalingam was Warden. There again we occupied the same room.

Mr. Selliah and I passed the London B.Sc. together in June 1925 and returned to teach at Jaffna College in July 1925 on the invitation of Rev. John Bicknell, the Principal. We were colleagues on the staff for 10 years and then I left to go to Tellipalai while Mr. Selliah remained at Jaffna College to the end of his days. It was a love and a loyalty that would not let him go.

Mr. Selliah had many sterling qualities. His loyalty to Jaffna College was absolute and undivided. His sense of duty was an obsession. If ever a Committee meeting was fixed during school hours he would protest saying, "I have a class". There were people who could not understand a Principal being unable to cut a class.

He was a faithful steward of the funds of the school. He cared for every cent. If the Directors suggested voting a grant, however small, for any purpose, he would show his disapproval by wriggling in his chair and putting on a sour face.

Mr. Selliah was above all a good man. Clever men there are plenty but good men are hard to find. Mr. Selliah achieved tremendous success in life because of his goodness. Everybody liked him.

could be found in his usual seat in the third row on the right hand side of the altar of the Vaddukodai Church; and he was the chief source of income to the Anaicodai Church. To him religion was deep and fundamental; not only did he merely lead a blameless life but he walked humbly before God.

We are not called upon here to perform the presumptuous task of fixing his place in heaven. We are trying to fix his place in the calendar of our great men. We are of course not trying to assess his place as a teacher of Physics or as administrator; probably there have been far greater men than he in these respects in Jaffna. But taking his qualities as a man, all in all what shall we say of him? To what category shall we assign him? Not using the term in an ambitious sense in the community we know there is only one category to which we can assign him and one term which we can appropriately use of him. In our own calendar and history, we can do none other than call him a "saint".